

Povestea inimii. Un alt fel de Sfântul Valentin

Povestea începe cam așa...

Într-o bună zi, un tânăr s-a oprit în centrul unui mare oraș și a început să le spună trecătorilor că el are cea mai frumoasă inimă din lume! În scurtă vreme, s-a strâns în jurul lui o mulțime de curioși. Inima sa nu avea nicio crăpătură, nici cea mai mică zgârietură nu se vedea pe ea. Da, au căzut cu toții de acord: era cu adevărat cea mai frumoasă inimă pe care au văzut-o vreodată.

Cu cât oamenii îi admirau mai mult inima, cu atât tânărul se lăuda mai mult cu inima sa frumoasă. Era tare mândru de ea...

Deodată, un bătrânel își făcu loc în fața lumii și spuse cu o voce liniștită, ca pentru sine:

- Totuși, inima ta nu este nici pe departe la fel de frumoasă ca cea care bate încet în pieptul meu...

Brusc, toate privirile oamenilor, inclusiv cea a tânărului, s-au îndreptat către inima bătrânului. Ea pulsa liniștitor, dar era plină de cicatrici. Avea multe locuri din care lipseau bucăți întregi, unele fuseseră smulse, altele lipite la loc, dar nu se mai potriveau chiar bine și se puteau vedea pe suprafața inimii sale câteva margini crestate de greutate. Oamenii se uitau muți de uimire la bătrân și nu înțelegeau de ce tot spunea că inima lui este cea mai frumoasă. Chiar nu părea... Un murmur se auzea printre ei.

Tânărul a mai aruncat și el o privire la aceasta, a văzut în ce stare se afla și a început să râdă, răutăcios:

- Probabil că glumești, bătrâne. Uită-te cu atenție la bolovanul pe care îl ai în piept și apoi întoarce-ți ochii spre diamantul dintr-al meu, să vezi aici frumusețe! Inima mea este perfectă, pe când a ta e plină de lacrimi și de cicatrici. Cui îi plac cicatricile? Cine se satură cu lacrimi?

- Da, spuse bătrânul calm și blând. Inima ta chiar arată sublim, însă nu aș da-o la schimb pe a mea cu a ta niciodată. Vezi, tu? Fiecare cicatrice, fiecare urmă de pe inima mea reprezintă o persoană căreia i-am arătat dragostea mea. Așa facem când iubim – smulgem o bucată din sufletul nostru și le-o dăruim lor. Câteodată, se întâmplă să primesc și eu o bucată din inima lor, fără să cer, apoi o cos în inima mea, chiar dacă pare că nu se potrivește. Așa, umplu golul din ea. Marginile zdrențuite sunt pentru mine cele mai prețioase, pentru că îmi amintesc de toată dragostea pe care am împărtășit-o lumii până la finalul zilelor mele.

Tânărul înțelese că, pentru a trăi și pentru a descoperi cu adevărat frumusețea din ființa sa, trebuia să fie capabil de sacrificiu. Din acel moment, nu își mai protejă inima, ci o lăsa să iubească până la lacrimi oamenii din viața sa.